

Príhovory na všetkých dňoch 2

9. - 16. týždeň po Päťdesiatnici

Miron Kerul'-Kmec

Miron Kerul'-Kmec

Príhovory na všedné dni 2

9. – 16. týždeň po Päťdesiatnici

© **Miron Keruľ-Kmec**

Príhovory na všedné dni 2 - 9. - 16. týždeň po Päťdesiatnici

Vydavateľ: FILOKALIA

Návrh obálky a grafická úprava

Štefan Keruľ-Kmec ml.

ISBN 978-80-973860-8-5

9. TÝŽDEŇ PO PÄŤDESIATNICI

PONDELOK

1 Kor 11, 31-12, 6

Svojím zjavením Boh oslovuje človeka, aby ho pozval a prijal do svojho spoločenstva. Odpoveďou človeka na toto pozvanie je viera.

Nie je možné veriť bez milosti a vnútornej pomoci Svätého Ducha. Ľudská vôľa a rozum spolupracujú s Božou milosťou pri prijímaní Božej pravdy.

Je dobré a správne zveriť sa Bohu a bezvýhradne veriť tomu, čo hovorí. Takáto viera človeka nikdy nesklame.

Viera v Boha je neoddeliteľne spojená s vierou v jeho jednorodného Syna, Ježiša Krista, nášho Spasiteľa. On sám je Boh, Slovo, ktoré sa stalo telom. Prišiel k nám a zjavil nám Otca. Nemožno však veriť v Ježiša Krista, ak človek nemá podiel na jeho Duchu. Ved' len vplyvom Svätého Ducha môže niekto povedať: „Ježiš je Pán.“

Viera je Boží dar, nadprirodzená čnosť, ktorú Boh nám vlieva. Určuje kvalitu nášho života, udáva správny smer, vzbudzuje nádej, lásku. Viera, skutočná viera, dáva zmysel našej práci, životu i utrpeniu. Vo viere všetko, radosť i zármutok, vedie k oslave Boha, lebo človek za všetkým vidí jeho láskyplné vedenie.

Viera je Boží dar, preto každý deň pokorne prosme: „Pane, daj nám dar silnej viery!“

Mt 18, 1-11

Klasické hodinky majú veľmi jemný mechanizmus pozostávajúci z malých ozubených koliesok. Ak sa do tohto mechanizmu dostane čo i len zrníčko piesku, môže to vážne narušiť ich chod. Preto je tento

mechanizmus vložený do pevného puzdra. Napriek tomu si však múdry človek svoje hodinky chráni, aby sa neopatrným zaobchádzaním nenarušil ich chod.

Bohom stvorený svet je podobným jemným mechanizmom, kde všetko do seba presne zapadá. Jedine hriech môže narušiť harmóniu tohto Božieho poriadku. Dokiaľ je satan pri vláde, má zlo silu i moc. Až pri dovŕšení sveta nastane koniec tejto moci.

Preto musíme s plnou vážnosťou prijať dnešné Ježišovo napomenutie. Ježišovo „beda!“ je určené tým, ktorí sa otvorili pre hriech. Ich konaním sa narúša Boží poriadok sveta. Hriešne konanie sa tak stáva pascou, do ktorej sa chytia tí, ktorí sa dali zviest' zlým príkladom.

Musíme sa teda mať na pozore pred ľuďmi, ktorí sa otvorili pre hriech. A nielen pred nimi. Musíme si dávať pozor na seba samých. Pretože žiadosti tela, nekontrolovaná fantázia, nám neraz pripravíva pokušenia, ktorým nie je ľahko odolať.

Cítíme však, že nie je jednoduché odolať náporu zla. Boh nám však ponúka svoju pomoc. A to hlavne cez sviatosti. Kto s vierou prijíma sviatosti na obnovenie a udržanie Božieho života v sebe, ten prijíma i milosť vytrvania v dobrom. Nech sa teda sviatosti stanú pevným základom nášho duchovného života.

UTOROK

1 Kor 12, 12-26

Po roku 1945 dosiahla cirkev na Taiwane neobyčajný vzrast. Počet veriacich sa za dvadsať rokov prudko znásobil. Z desaťtisíc na tristo tisíc. Ale potom nastal prudký pokles. Zapríčinili to správy o prejavoch neposlušnosti a sporoch teológov v základných otázkach viery. Pre Aziatov to bolo nepochopiteľné a silne to otriaslo ich dôverou v Cirkev. A následkom bolo, že prúd vstupujúcich do Cirkvi razom ustal.

K pochopeniu tejto situácie nám pomôže obraz, ktorý uvádza svätý Pavol. Prirovnáva Cirkev k ľudskému telu. Telo je len jedno, ale má veľa údov. Každý úd má síce inú funkciu, ale každá je pre telo potrebná. Ľudské telo je organizmus, v ktorom sú všetky jeho časti úzko prepojené. Ak trpí jeden úd, trpí s ním celé telo.

Cirkev je Kristovo tajomné telo. Každý z nás je jedným z jeho údov. Na každom z nás teda leží zodpovednosť za toto Kristovo mystické telo podľa povolania, ktoré sa nám od Boha dostalo.

A tak hriech prestáva byť nejakou súkromnou záležitosťou, pretože sa určitým spôsobom dotýka každého veriaceho asi tak, ako bolesť zuba či hlavy, zachvacuje celé telo.

Podobne každé dobro, každý duchovný vzrast, blahodarne pôsobí na celý „organizmus“ Cirkvi.

Nech nás vedomie, že nie sme len v Cirkvi, ale že sme Cirkev, vedie stále k väčšej zodpovednosti jeden za druhého, za osobný duchovný rast a dobré svedectvo.

Mt 18, 18-22; 19, 1-2; 13-15

Panenstvo, ako jeden zo znakov zasväteného života, je v poslednej dobe v paľbe kritiky sveta, ktorý je priveľmi nakazený konzumným spôsobom života. Preto nemôže, ba lepšie povedané nechce pochopiť hodnotu panenstva.

Učenci nadhodili Kristovi tento problém dobrovoľného panenstva. Všimnime si Kristovu odpoveď: *„Lebo sú ľudia neschopní manželstva, pretože sa takí narodili zo života matky, iných takými urobili ľudia a iní sa takými urobili sami pre nebeské kráľovstvo. Kto to môže pochopiť, nech pochopí“* (Mt 19, 12).

Panenstvo je Boží dar, ktorý mnohých povoláva, aby slúžili Bohu vo svete zdržanlivosťou, ktorá zasväčuje a zachováva neporušenosť tela z lásky k Bohu, Stvoriteľovi duše i tela.

V tomto svete, v ktorom neustále rastie túžba po pohodlnosti a rozkošiach, panenstvo je vznešeným svedectvom, ktoré upozorňuje na iné, Božie hodnoty.

Svedčia o tom aj slová Mons. Ancela, pomocného lyonského biskupa: „Život dokonalého panenstva je cenným svedectvom, a to aj v očiach neveriacich. Mimovoľne odmietajú uveriť, že by bolo možné. Ale keď ho konštatujú, stáva sa pre nich tajomstvom.

Keď som istý čas býval s kňazmi a spolubratmi v inštitúte Prado, vedel som, že nás tri roky sledovali vo dne i v noci. Chceli vedieť, či medzi nami nie sú ženy. Raz sa spolubrata, ktorý pracoval v dielni a viedol prísny život, avšak bol vždy usmievavý a milý, pýtal istý robotník: „Počuj, ty ani nepiješ, ani nefajčíš, ani nechodíš za ženami. Kto vlastne si?“

Svedectvo zasväteného panenského života pomáha druhým priblížiť sa a spoznať Boha.

Modlime sa preto, aby tí, ktorých Pán povolal k takému životu z našej farnosti, spoznali toto volanie a veľkodušne ho nasledovali.

STREDA

1 Kor 13, 4-13; 14, 1-5

Zaiste, každý z vás má nejakú tú záhradku, kde sa snaží dopestovať vlastnú zeleninu. Skúsení záhradkári sa dokonca skoro na jar snažia v byte dopestovať silné priesady, aby mali skôr úrodu. Jedna pani to tiež skúsila, ale kvetinač s priesadami položila na miesto, kde mali málo svetla. Rastlinky rástli, ale akosi podivne. Boli veľmi vysoké, ale slabučké. Dokonca ani farbu nemali dobrú. A to len preto, že mali málo svetla. Neboli súčasne na vysádzanie. Kde chýba slnko, tam sa len veľmi ťažko darí rastlinkám.

Sv. Gregor Nazianský hovorí: „Čo je slnko vo svete viditeľnom, to je Boh vo svete duchovnom. Slnko osvetľuje oči, Boh osvetľuje myseľ.“

Slnko je to najkrajšie, čo vidíme, Boh je najkrajší z toho, čo poznávame.“

Svetlo viditeľné je len obraz neviditeľného, duchovnej pravdy a krásy, obraz Boha. Veríme v Ježiša Krista, ktorý je „svetlo zo svetla, pravý Boh z pravého Boha“. On je „*pravé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka...*“ (Jn 1, 9).

Apoštol Pavol nám dnes hovorí, že toto „svetlo“ poznávame „*len nejasne, akoby v zrkadle*“ (1 Kor 13, 12). Ale hneď svedčí o veľkej nádeji, ktorú nosí vo svojom srdci: „*...potom budem poznať tak, ako som ja poznany*“ (1 Kor 13, 12).

Skúsme sa nakaziť touto túžbou a nádejou sv. Pavla a usilujme o „*lásku, dychtime po duchovných daroch*“ (1 Kor 14,1), aby sa táto naša nádej naplnila.

Naším vzorom je Ježiš Kristus. Na neho upierajme svoj duchovný zrak a učme sa od neho. Pozerajme sa aj na zástupy mučeníkov, vyznávačov a svätých. Ich životy sú pre nás praktickou príručkou, ako rásť vo viere a čnostiach.

Rastliny bez svetla hynú. Potrebujú byť na svetle, ak chcú rásť, žiť. Podobne aj my nastavme svoje duše „pravému svetlu, ktoré osvecuje každého človeka“.

Mt 20, 1-16

Dnešné podobenstvo prináša povzbudenie pre ľahostajných a napomenutie pre horlivých. Ľahostajným je zvestované, že sú očakávaní i napriek tomu, že už toľko času ľahkomyselne premárnili leňošiením. Horliví sú upozornení, aby si príliš nezakladali na svojich skutkoch, pretože spása je vždy slobodný Boží a pre nás nezaslúžený dar.

Pekne to vystihuje tento príklad. Jean Anouilh, francúzsky dramatik, v jednom svojom diele predstavuje šokujúcu scénu z Posledného súdu.

Spravodliví - istí si svojimi rezervovanými miestami, stoja v tlačnici pred bránou raja. Netrzeplivo prešľapujú a chcú sa čím skôr dostať dovnútra. Náhle medzi nimi nastane zmätok. Zástupom sa šeptom nesie zvesť: vyzerá to, že tým iným, nespravodlivým, bude odpustené!

Na okamih všetci onemeli. A potom s najväčším pobúrením začali volať: „Keby sme to vedeli skôr...“

Zlosť ich zalievala čoraz viac, čoraz hlasnejšie boli potupné výkriky na adresu Pána Boha. V tom momente boli zatratení.

Boh je slobodný. Volá koho chce, kedy chce a k čomu chce. Nepochopíme tajomstvo tejto Božej slobody. Ale i táto sloboda je prejavom jeho nesmiernej lásky k nám. Nevnučujme Bohu, aby nás súdil podľa nášho ľudského pohľadu na spravodlivosť. To by sa mohlo stať, že by sa nikto z nás nedostal do neba. Dôverujme Bohu. Žime v neustále vzrastajúcej láske k nemu a svoju večnosť vložme do mora jeho milosrdenstva.

ŠTVRTOK

1 Kor 14, 6-19

V prvých storočiach boli dary Svätého Ducha akési zreteľnejšie v kresťanských spoločenstvách. V liste korintským veriacim svätý Pavol o týchto daroch obsírne rozpráva. Bolo to dôležité, pretože Korintňania ako spoločenstvo mali radi obdivuhodné predstavenia či už sekulárneho alebo náboženského rázu. A tak sa dali strhnúť vzrušujúcim záujmom o dary Ducha: prorokovanie, vyjadrovanie sa jazykmi, uzdravovanie a zanedbávali pritom často obyčajné prejavy milosti ako lásku, radosť a pokoj.

V dnešnom čítaní sa svätý Pavol dotýka používania daru jazykov. Hovoriť jazykmi sa v prvom rade vzťahuje na modlitbu. Je to modlitba s Duchom a skrze Ducha. V tom prípade je človek citovo vzrušený: pery sa síce pohybujú a zvuk zaznieva, ale slová sa nedajú jasne

rozoznať. V Skutkoch apoštolov máme zachytený stav apoštolov po naplnení Svätým Duchom. Začali hovoriť jazykmi, boli obvinení z opitosti. A oni pritom boli v stave modlitby a to takej vrúcnej, že ju nemôžeme zvyčajným spôsobom vysvetliť.

Svätý Pavol, ktorý mal tento dar jazykov, však upozorňuje Korint'ánov, že nie je správne používať tento dar na liturgických zhromaždeniach, tam nie je niekto s darom prorocstva, ktorý by vysvetlil význam slov. V tomto napomenutí sa znovu odráža náuka sv. Pavla o daroch Svätého Ducha, ktoré majú slúžiť nie na akési individuálne uspokojenie, ale na budovanie Cirkvi. Svätý Duch i dnes rozdáva svoje dary každému, kto sa pre nich otvára. Musíme si dať pozor, aby sme azda v túžbe po zvláštnych daroch neprehliadli tie „obyčajné“. Môžeme mať rôzne dary, ale všetky sú nám dané, aby sme s ich pomocou pomáhali pri budovaní Cirkvi. Nuž, usilujme sa spoznať, čím sme boli obdarení, aby sme to mohli ponúknuť Cirkvi pre jej rast.

Mt 20, 17-28

Aj keď už sú nám slová evanjelia známe, predsa nás vždy prekvapia paradoxy, ktorých je v evanjeliu neúrekom.

Dôkazom sú aj dnešné Ježišove slová: „*Ale kto sa medzi vami bude chcieť stať veľkým, bude vašim služobníkom*“ (Mt 20, 26).

Ťažko nám pripadá pochopiť toto Božie chápanie veľkosti. Naša ľudská predstava je jasná: veľkosť spočíva v miere moci, ktorú máme nad druhými ľuďmi. Pre dosiahnutie tejto veľkosti vynakladáme veľké úsilie: štúdium, kariéra v zamestnaní, atď.

Božia predstava veľkosti spočíva v láske. Presnejšie v miere čino-rodej lásky, ktorú prejavujeme bližným. Boh to myslí vážne. Ved' sám tak koná. Kristus prišiel, aby slúžil: učil, uzdravoval, vyhánal zlých duchov, vracal život mŕtvym a nakoniec z lásky k nám sa dal pribiť na kríž, vstal z mŕtvych, aby nám tým otvoril nebo. Úplne sa pre nás